

RADKA DAREBNÁ

S Radkou na cestách

S Radkou na cestách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Darebná
S Radkou na cestách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

RADKA DAREBNÁ

G Radkou na cestách

Cestování je jediná věc, kterou si koupíš a zbohatneš.

Představení

Jmenuji se Radka Darebná a jsem vášnivou cestovatelkou. V době psaní této knihy jsem navštívila 42 zemí a 5 kontinentů. Vždy jsem byla srdcem tak trochu dobrodruh a rebel, možná i proto mě to táhlo za hranice Čech už ve velmi mladém věku. Ráda jsem poslouchala zážitky ostatních, sledovala dokumentární filmy o cestování a brouzdala cestovatelskými časopisy a fotkami z různých koutů světa.

Jako hlavní cíl jsem si dala, že bych chtěla vidět všech sedm novodobých divů světa. Je to takový můj hnací motor.

Tato kniha je sbírkou mých zážitků a peripetií z cest. Nejsem spisovatelka, ráda ale píšu cestopisné články o tom, jak cestování prožívám. Doufám, že Vás bude bavit.

Zdravím Vás,
Vaše Radka

Ztracena v Itálii

Už jako malá, asi osmiletá holka jsem s rodiči navštívila pár destinací jako například Chorvatsko nebo Itálii. Škodovkou, na cestu chléb s paštikou a řízek vlobalu. Známe to všichni, že?

V Itálii na pláži v Bibione mě moc bavilo pozorovat různé lidi a sbírat si mušle. „Radko, hlídej si nás a nikam se nevzdaluj!“ radili mi rodiče, kteří se vyhřívali pod modrým slunečníkem. Nevím, jestli to má někdo z vás podobně, ale mně když se řekne, abych něco nedělala nebo naopak udělala, tak udělám většinou přesně opak.

V mžiku se tak stalo, že jsem při sbírání mušlí ztratila pojem o čase i místě a vzdálila jsem se od modrého slunečníku rodičů.

Slunce páliło a já se začala cítit unaveně. S kyblíčkem plným nasbíraných mušlí jsem se rozhodla vrátit se zpět. Když jsem se ale otočila, viděla jsem, že modrých slunečníků na pláži výrazně přibýlo. Rozeběhla jsem se k prvnímu, ale mámu s tátou jsem nenašla.

Kolik času asi uběhlo? A proč je tady najednou tolik lidí? Běžela jsem dál a dál... Bylo mi neskutečné vedro, klobouček na hlavě jsem měla už celý propocený a začala jsem hledání vzdávat. Vyčerpáním jsem si sedla do stínu k cizímu modernímu slunečníku, kde na mě překvapeně hleděl italský manželský pár. Vyměnili si zvědavé pohledy a milá paní mi dala napít vody. Musela jsem vypadat asi opravdu zoufale. Paní na mě začala mluvit, ale když zjistila, že italština není mojí silnou stránkou, vzala mě do náruče a kamsi mě s manželem odnesla. Koutkem oka na pláži jsem hledala svoje rodiče, o které se tou dobou už určitě pokoušel infarkt.

Nevím přesně, jak dlouho jsme takhle chodili, ale najednou jsem zaslechla ubrečený hlas mojí mámy: „Radko, Radušo?!“ Otočila jsem se a uviděla ji, jak se k nám řítí s tátou v patách. S obrovským vděkem si mě přebrali od té hodné paní jako ten nejceněnější poklad.

Dostala jsem samozřejmě strašně vynadáno. To ale vůbec

nevadilo. Tělem mi totiž už tehdy určitě pulsovala duše dobrodruha.

Nutno dodat, že na mě rodiče vždy pozor dávali a chránili mě. Jen já prostě byla vždycky tak trochu neřízená střela a táhlo mě to za dobrodružstvím. I malá chvilka nepozornosti se pak může stát adrenalinem pro děti, ale apokalypsou pro rodiče. Hlavně, že vše dobře dopadlo, ne?

Možná už tehdy v Itálii vznikla moje vášeň pro sólo cestování.

Matta

Jak už jsem zmiňovala, dovolenou s rodiči nebo organizovanou přes cestovku jsem si vyzkoušela. Jaké to asi ale musí být vycestovat na vlastní pěst?

Věřím, že nic se neděje náhodou a že potkáváme lidi, které zrovna v tu chvíli potkat máme. V tom mi do cesty přišla Gábina. Dlouhonohá blondýnka, kterou to taky táhlo za hranice.

Gábina má naplánovanou cestu s kamarádkou na Maltu a barvitě mi vypráví, jak si tam spolu užijí léto, vydělají nějaké peníze a zdomkalí si angličtinu.

Moc se mi jejich plán líbí. V duchu doufám, že bych možná také někdy mohla vyrazit do světa na zkušenou.

A jak už jsem zmiňovala, náhoda neexistuje. Vesmír ví a prostě to vždycky nějak zařídí. O pár dní později mi totiž zazvonil telefon, je to Gábina. Říká, že její kamarádka nakonec nemůže letět a jestli bych měla zájem vyrazit místo ní. Odpověď z mojí strany je samozřejmě jednoznačná.

ANO! JEDU!

S Gábinou vítáme východ slunce.

Letíme na Maltu a náš plán zní jasně. Na Maltě zůstaneme tři měsíce, užijeme si léto, naučíme se anglicky a získáme zkušenosti v zahraničí. Na dvě noci se ubytujeme v hotelu, odkud se snažíme najít si bydlení na celé tři měsíce. Dále je v plánu najít si práci, a nakonec zábava a objevování krás Malty.

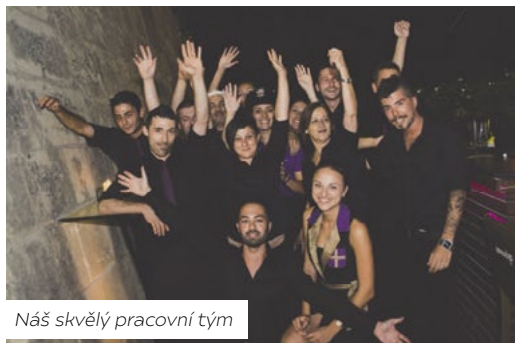
Stane se ale skoro pravý opak. Bydlení seženeme docela snadno. Na sociální síti najdeme pár inzerátů a vyrazíme na prohlídky. Když nám na třetí prohlídce bytu otevře do půl těla s vlečený, svalnatý voják Joseph, máme vybráno.

Stále ale nějak přehlízíme tu nejdůležitější část – hledání práce.

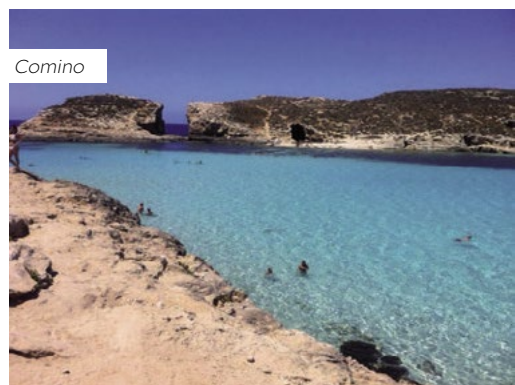
Krásy Malty nás sevrou ihned do svých spárů a my se rovnou vesele vrháme na pláž i do vln moře. Najdeme si čas také na občůzky a objevování města. Zkrátka si pobyt užíváme plnými doušky. Seznamujeme se s novými tvářemi a je nám fajn.

Takhle to jde asi týden. Na našich bankovních účtech se ale našetřené zásoby začínají ztenčovat. Pláž, moře i noční život jsou sice lákavým povvražzením, ale musíme se už konečně vzchopit a najít si práci.

A dost! Takhle to už dál nejde, řekneme si, a s životopisem v ruce vyrazíme na občůzky restaurací, barů

Náš skvělý pracovní tým

Comino

Party na Maltě jsou na denním pořádku.

a kaváren. Všude se dozvídáme, že kdybychom přišly před týdnem, šanci bychom měly. Teď už je prý sezona v plném proudu a mají plně obsazený stav zaměstnanců.

To je ale pech! Před týdnem jsme si užívaly a teď musíme pykat.

Nevzdáváme to. Čas plyne... Už jsme skoro rozhodnuté, že se vrátíme zpět do Česka, když v tom nám zavolá manažerka jedné z restaurací, kde jsme také nechaly svůj životopis. Chce nás obě na zkoušku a my máme obrovskou radost. Po pozdějším zjištění se dozvíme, že je manažerka Louisa bisexuálka a možná právě proto nám dala šanci. Snažíme se, co to jde. Usmíváme se na zákazníky, uklízíme, myjeme nádoby a leštíme přebory. Prostě chceme udělat ten nejlepší dojem, že jsme schopné a pracovité holky.

Nakonec nás Louisa přijme. Máme s Gábinou obě práci na překrásném místě s výhledem na moře, přímo uprostřed hlavního města Valletty.

Moje angličtina je v té době ale hodně mizerná. Manažerka Louisa mi stále dává šanci. Dává tu šanci i Španělovi Viktorovi, který má angličtinu ještě horší než já, a pak se mezi námi prý rozhodne.

Opět se snažím, co to jde, většínou jsem ale všem jen pro smích. Skládám si svoje slovíčka i věty a mluvím prostě tak, jak mě zrovna napadne.

Po směně si s celým týmem sedneme a dáváme si sklenku vína. A to najednou mluvím anglicky skoro jako rodilý mluvčí. A zase se mi všichni smějí na celé kolo.

Obsluhovat zákazníky v cizí zemi mě baví. Dává mi to mnoho zkušeností ohledně komunikace a správného zákaznického servisu. Nevím ale, jestli i zákazníci jsou rádi, že je obsluhují zrovna já.

Do restaurace dorazí movitější pár, který by si rád nechal doporučit nějakou kvalitní lahev červeného vína. Nerozumím ani slovo, sleduji vinný lístek a jen stále dokola opakují: Yes, yes, no problem! A usmívám se od ucha k uchu s vidinou, že se tím situace stane méně trapnou. Vidím, že se oba přestanou smát a chtějí zavolat manažerku restaurace, sklopím hlavu a jdu pro ni. Manažerka situaci s klidem vyřeší, omluví se za moje jazykové neznalosti a done-se jim i tu lahev červeného.

Chybami se člověk učí. Na to už jsem tady dávno přišla. Časem na sobě zapracuji, zlepší se moje

jazykové znalosti, chování k zákazníkům a celkově si začnu víc věřit. Španěl Viktor na sobě moc nezpracoval. A tak mu máváme na rozloučenou, když má s námi poslední směnu.

Zvítězila jsem. Hlavně sama nad sebou. V práci poznáme spoustu skvělých lidí ze všech koutů světa. Podnikáme spolu výlety i tématické večírky a užíváme si společně každou chvíli.

Malta je skvělý ostrov s bohatou kulturou a historií. Každý den je tady co obdivovat.

Nás s Gábinou ale nejvíce oslovilo městečko Paceville. Místo plné barů a diskoték, kde jsme skoro jako doma. Musíme si to tady přece užít.

Gozo – skalní okno

Gozo

Ostrov Gozo je vyhlášený pro své takzvané skalní okno. To musím vidět! Z pevniny jezdí trajekt na vzdálený ostrov Gozo, kde se nachází slavná skalní atrakce a v tu dobu tam také natáčí svůj film U moře i Brad Pitt a Angelina Jolie.

V hlavě mi už zase běží scénář, co bych asi tak dělala, kdybych je tam náhodou potkala. Určitě bych se vyfotila s Bradem a pak pochlebovala Angelině, že chci být jako ona.

Ach. Konec snění, jsem tu hlavně kvůli přírodním památkám!

Když dorazím na místo, musím uznat, že si tady příroda opravdu uměla vyhrát. Je to opravdu krás-

ný úkaz, kde mohutná skála vyčnívající nad mořem připomíná obrovské okno. Fouká lehký vánek, moře si hraje s vlnami, a slunce se od nich odráží. To je prostě sen.

Když se potom dozvím, že se v roce 2017 okno zřítilo do moře, je mi to moc líto, tělem mi projede husí kůže a vzpomínky na tohle krásné místo.

Jsem moc ráda, že jsem ho stihla vidět.

Řím

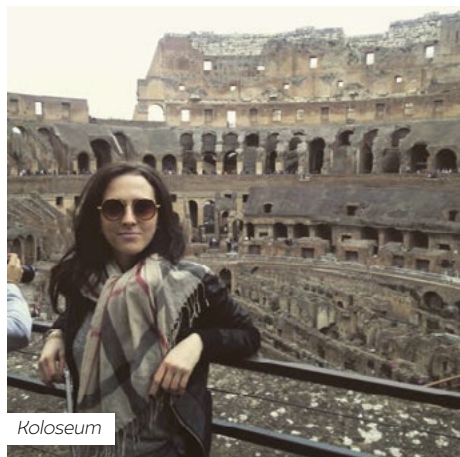
Mým snem je vidět všech sedm novodobých divů světa. A jaký navštívit jako první? No přeci ten, co je nejbliž domovu. Římské Koloseum.

Když doletím do Říma, ubytuji se v jednoduchém hotelu, vezmu do ruky kapesního průvodce a okamžitě se vydám na průzkum města.

Obdivuji překrásnou architekturu a celkový dojem Říma dokreslují po sobě pokřikující temperamentní Italové. Nejvíce se mi ale líbí ta láska a pečlivost, se kterou tady připravují jídlo. S každou pizzou se doslova mazlí, těstoviny ručně tvarují, o zmrzlině se snad zmiňovat ani nemusím. Nesmím samozřejmě zapomenout na víno a kávu. Italové si zkrátka vše umějí skvěle vychutnat a užít. Jsou pyšní na svou kulturu a bohatství, které jim zdejší příroda nabízí.

I já se rozhodnu ochutnat pravou italskou zmrzlinu a pravé italské espresso. To má ale grády! Normálně jsem schopná vypít i tři šálky kávy za den, ale tady mi opravdu stačí jen jeden.

Těším se na prohlídku vysněného Kolosea, první div světa, který jsem

Koloseum

Historické místo v Římě

Koloseum

Vše, co potřebuješ, je láska a možná trošku zmrzliny.

sem přijela obdivovat. Koloseum je úchvatná a obrovská, do detailu propracovaná stavba. Celou dobu zírám s pusou dokořán. V hlavě mi běží mnoho otázek. Jak to tady asi v dávných dobách probíhalo a vypadalo? Jak se takové Koloseum vlastně stavělo? Člověk si tohle všechno uvědomí, až když na daném místě stojí. Až tady totiž na každého dýchne ta správná historická atmosféra. Turistů je tady ale nespočet, udělám si tedy pár fotek a už zase mizím v italských uličkách.

Koloseum

Amsterdam

Koho by nelákalo projet si na kole Amsterdam? Být obklopen tulipány, řekou s vodními kanály a proplovajícími loděmi? A hlavně! Přece coffeeshopy! Vždy mě zajímalo, jak takový coffeeshop v Amsterdamu asi vypadá.

Jedu s kamarádkou Petrou, mojí spřízněnou duší, holkou, co jde se mnou do všeho a já zase do všeho s ní. Někdy je z toho průšvih, ale většinou si užijeme spoustu legrace.

Do Amsterdamu přiletíme brzy ráno, ale pokoj v hotelu máme volný až okolo třinácté hodiny. Ubytování máme domluvené ve stylových kapslích. Prý má tento styl ubytování kořeny a původ až v dalekém Japonsku. Zatím si tedy necháme alespoň zavazadla na recepci a vydáme se prozkoumat krásy města.

Narazíme na tradiční trhy, kde se dá koupit snad úplně všechno. Sušený sýr, květiny a je zde cítit vůně skořicových palačinek. Chvilí brouzdáme, nakupujeme a okukujeme místní nabídku. Na chvíli se zaseknu u dřevěných dekorací a chci něco ukázat i kamarádce. Otočím se na ni,

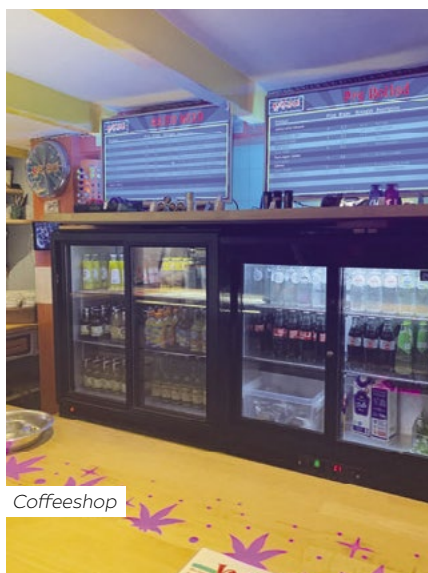
Radka je zase na koni.

Kolo je v Amsterdamu nejčastějším způsobem přepravy.

Trhy v Amsterdamu

Coffeeshop

ale v tom už ji vidím, jak se baví s nějakým chlápkem, a ptá se ho, kde je tady nejbližší coffeeshop. Mávnutím ruky mi naznačuje, ať ji následuji.

Zvenku to vypadá jako obyčejná kavárna. Uvnitř nás do nosu ale udeří silný odér známé zelené rostlinky. Jsme z toho v rozpacích. To se může? A všechno legálně? Divíme se...

Když ale spatříme jednoho z návštěvníků, jak si balí a posléze zapaluje cigaretu přímo na baru, dojde nám, že asi ano. Ani jedna z nás nekouří a ten odér nám celkově nedělá dobře. Chceme se tedy spokojeně odebrat k odchodu s tím, že jsme ten

Mlýn v Amsterdamu